

Taquicàrdia

Fa uns dies, avalat per la presència, entre els destacats accionistes d'Antena 3 TV, d'una família valenciana d'impresors nostàlgics, la trista figura de l'ex-diputat franquista Vicente Giner Boira es va fer ostensible en el programa *La Clave*. El pretext era un debat, a propòsit dels problemes dels parlars peninsulars, correctament representat, amb l'excepció previsible del cas valencià, per tots els reductes lingüístics.

I la novetat és que el discurs del regionalista hidràulic (don Vicent, abans de la ruïna humana que li ha proporcionat la biologia, va arribar a cavillar una teoria de causes fluvials i efectes lingüístics, en què el valencià, llengua distinta i distant del català, havia nascut a la vora del riu -mare- Túria. Cosa molt meritòria; tot, amb la garantia de qui ha dedicat molts anys al Tribunal de les Aigües), el discurs, dic, sentit un dècada després de la urticària que va irritar la valenciana, ha guanyat en taquicàrdia. Si durant els anys d'esplendor (75-82, pam dalt pam baix) el secretari d'actes de la "Junta Ejecutiva Central de las Bodas de Oro de la Coronación de la Virgen de los Desemparados" arribava a un minut del miocardi en les seues allocucions, ara desafia amb olimpisme la seua marca.

Ja sóc conscient que el màxim mèrit d'un humà apantat de patriotisme és estirar la pota en combat, però els qui organitzen els *tours* de Giner Boira haurien de mirar

més per si mateixos i no exposar-lo a tanta sistole i diàstole. La meua preocupació sobre el cas, tot s'ha de dir, només és humanitària i cristiana.

Especimens de la pasta amb què està fet qui va anar representant els valencians al debat televisiu, difunt Bayarri i retirat Vicente Ramos, ja només queda ell. Si s'infarta, el sindicat del deliri lingüístic pot arribar a ballar-la prima pel que fa a l'oratòria visceral i imaginativa. El secessionisme coneixeria l'època més mediocre, entraria en crisi. Perquè ben mirat, els epígons (Peñarroja, Badía, Simó Santonja...) només saben dir que la població ja parlava valencià abans de la vinguda de Jaume I, no són capaços d'imaginar orígens fantàstics i causes inaudites. Una catàstrofe. Un avorriment.

Miquel Alberola

Un llibre sense Sant Jordi

Vostès no el trobaran a les parades del Dia de Sant Jordi. I serà una llàstima. Però si tenen ocasió de comprar-lo i entenen l'anglès no el deixen passar de llarg. Parle de *Nancy Reagan, The Unauthorized Biography*, un títol que supose que no necessita traducció.

Entre altres perles aquesta biografia explica que Nancy Reagan i Frank Sinatra s'entien i van mantenir el seu flirt fins i tot dins la Casa Blanca, que Nancy —i no Ronald— va fer de president dels Estats Units, que el matrimoni va fumar-se un porret quan l'ex-actor era governador de Califòrnia, que Ronnie va violar l'actriu Selene Walters a principi dels anys 50, que Nancy es va traure dos anys de sobre, falsificant la partida de naixement. O que el president, que encara no ho era, estava amb la seua amigueta Christine Larson, en el moment precís que Nancy portava al món la seua filla Patti.

No es perden la descripció de la nit d'amor a la Casa Blanca entre Frank Sinatra i Nancy Reagan: "les llums eren baixes al dormitori de Nancy Reagan i sonava música de Frank Sinatra. S'hi van estar tres hores i mitja o quatre sense que ningú els molestara. Hi havia ordres estrictes de no passar cap telefonada, ni que vingués del president". No és una cita tan espectacular com les que mantenia John Kennedy en la piscina tancada de la mansió, però déu n'hi do.

L'autora de la biografia, una autèntica especialista del gènere, és una rossa de grans ulls blaus de nom Kitty Kelley. Kelley acostuma a *épatar* el personal del club de premsa de Washington, situat a dues cantonades de la Casa Blanca, presentant-s'hi muntada en el seu Rolls Royce

de color rosa. Un cotxe que diu que li han regalat, però que perfectament podria haver-se comprat amb els seus honoraris. 370 milions de pessetes ha cobrat de bestreta per biografiar la senyora Reagan. Clar que en el llibre hi ha el resultat de 1.002 entrevistes, entre les quals no n'hi ha cap amb els Reagan, que no la volen veure ni en pintura.

La senyoreta Keller és especialista en llibres biogràfics i polèmics sobre personatges famosos com Frank Sinatra (*His Way*) i es rumoreja que més d'un dels seus biografiats pagaria una substanciosa fortuna perquè algú escrivís la biografia de la periodista. Fins i tot en circula ja el títol: *Ploma verinosa, la biografia no autoritzada de Kitty Kelley*.

Per cert: el llibre, l'ha editat Simon & Schuster i costa 24,95 dòlars.

Vicent Partal

